

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. február 19.
(csütörtök)**

Szepesy László

A KÖNYÖRGÉSBEN ÁLLHATATOSAK LEGYETEK

Énekek: 130,1-2, 157,1-3.5

Alapige: Róma 12,12c

„... a könyörgésben állhatatosak... legyetek”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, felséges Urunk, Istenünk, aki magasságban, dicsőségben és szentségben lakozol, de kegyelmed és irgalmad szerint a bűnössel is itt lent a földön. Köszönjük Neked, hogy a kegyelem királyi trónusához mindig szabad az út. Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy Te magad lettél azzá, Te lettél az út, hogy eljuthassunk az Atyához, Te haltál meg azért és adtad életedet, hogy mi bűnösként is megállhassunk Őelőtte. Köszönjük Neked a zsoltáros által kapott evangéliumot, örömhírt.

Köszönjük, hogy teljes szívünkől kiálthatunk Hozzád. Látod, Urunk, hogy mi van éppen bennünk. Te ismersz bennünket, és tudod, hogy akár a mai nap folyamán vagy az elmúlt időszakban is mi az, ami foglalkoztatott minket, mi az, ami lekötött, ami aggodalomra indított, amitől féltünk, vagy amit megbántunk, ami miatt szomorkodtunk vagy éppen örvendeztünk. Köszönjük, hogy Neked mindig őszintén kitárhatjuk a szívünket, és elmondhatunk Neked mindent úgy, mint gyermek az édesapjának. És köszönjük, hogy Te meghallod. Bár a világmindenség Ura vagy, és mindennel törődsz, Te tartasz fenn mindent, mégis a mi porszem életünk dolgaival is, mindennapi eseményeivel, érzéseinkkel és velünk magunkkal is foglalkozol. Köszönjük Neked ezt a kiváltságot és kegyelmet. Különösen annak

ismeretében, amit énekeltünk is, hogy ha bűneink szerint bánnál velünk, Uram, kicsoda állhatna meg Előtted. Egyikünk sem méltó erre. De a Te irgalmad nagy, Uram, és Krisztusért megadod nekünk ezt a kegyelmet, hogy imádságban is Eléd jöjjünk, és a nap 24 órájában is a Te színed előtt éljünk.

Kérünk Téged, segíts ezt megbecsülnünk, és kérünk, hogy a mai alkalommal is beszélj velünk az igén keresztül, bátoríts bennünket mindarra, ami az igében le van írva. Könyörgünk Szentlelked munkájáért is, hogy az elhangzó ige ne múljék el minden következmény nélkül, hanem változtass bennünket, erősíts a belső ember szerint, öldököld az óemberünket, és mindenekelőtt magadat dicsőítsd meg.

Szent Fiadért, Krisztusért kérünk, hogy így légy jelen most is, és áldd meg istentiszteletünket!

Ámen.

Igehirdetés

Pál apostol rövid, de nyomatékos parancsot ad nekünk arra nézve, hogy az imádságban állhatatosak legyünk. Bár a felszólítás előtt a háborúság és a szenvedés közbeni kitartásra és tűrésre szólít fel minket az apostol, ez nem jelenti azt, hogy csak az ilyen nehéz időkben kellene könyörognünk, amikor valami baj van. Mert bár valóban igaz, hogy valakin minél nagyobb a nyomás, annál inkább szüksége van a könyörgésre, de az állhatatossággal az apostol pont azt hangsúlyozza ki, hogy mindig, azaz minden helyzetben, állapotban legyünk imádságos lelkeletűek, akár szenvedjünk, akár örüljünk, akár áldást kapjunk, akár elbukjunk, mindig forduljunk az Úrhoz. Azaz Pál nem azt mondja, hogy imádkozzatok néha, vagy csak akkor, amikor kedvetek van. Azt se mondja, hogy csak akkor fordulj Istenhez, amikor nagy a baj, hanem azt mondja: legyetek állhatatosak, azaz kitartóak, hűségesek, Istenhez ragaszkodóak. Az állhatatosságra való felszólítással pont arra mutat rá Pál apostol, hogy imádságaink mögött nem múló fellángolásnak vagy hangulatnak kellene lennie, sem pusztán egyszeri elhatározásnak („Na, akkor én most imádkozom!”), amely a körülmények megváltozásával eltűnhet. Imádságaink mögött Isten személyéhez és jelenlétéhez való állhatatos, szent, mondhatni makacs ragaszkodásnak kellene állnia. Mert amíg az imádság egyik lényege az, hogy Istenre figyelve Őt dicsőítjük és imádjuk, a másik, számunkra fontos áldása a könyörgésnek az, hogy Isten folyamatos jelenlétére emlékeztet minket, annak megélésére, hogy az Úr szüntelen velünk van, és nemcsak hallja a kéréseinket, könyörgéseinket, hanem törődik velünk. Hiszen miközben Őhöz beszélünk, az Ő jelenlétében lehetünk hit által. Nekünk pedig minden helyzetben fontos ezt megélnünk, elhinnünk, hogy Isten jelenlé-

tében vagyunk, hiszen erre hívtunk el, hogy Öneki szenteljük, adjuk oda magunkat a nap 24 órájában.

Az állhatatossal fordított görög szó (proszkartereó) valami ilyesmit fejez ki. Szó szerinti jelentése az, hogy állhatatosan ragaszkodunk valakihez. A hangsúly ezen van, hogy valakihez ragaszkodom, ami alatt azt is kell érteni, hogy állandóan a rendelkezésére állok. Úgy ragaszkodom hozzá, hogy állandóan a rendelkezésére állok annak a személynek. Pál apostol leveleiben ötször is az imádságra vonatkoztatva használja ezt a szót, hogy legyünk a könyörgésben állhatatosak, Istenhez ragaszkodók. Miért? Mert úgy gondolja, hogy a normális keresztyén élet az imádságnak szentelt élet. Ezért először is tegyük fel magunkban azt a kérdést, hogy vajon én, személy szerint az imádságnak szenteltem-e az életemet, azaz Istennek is? Elhatároztam-e, hogy imádkozó ember leszek, az életem részévé válik a könyörgés? Elköteleztem-e már magamat arra, hogy az imádság nélkül rosszul érezzem magamat, és keressem az alkalmakat, amikor könyöröghetek és beszélhetek az én mennyei Atyámmal?

Azután gondolkozzunk el azon is, hogy kitartóak, állhatatosak vagyunk-e ebben. Jézus Krisztus a Luk 18 elején azt az özvegyasszonyt hozza elénk példaképül, aki újból és újból visszament a bíróhoz, hogy az tegyen igazságot ügyében. Az állhatatosság lényege ez, Testvérek, és az állhatatos imádság is ilyen: akkor is imádkozom, amikor nem látok változást. Akkor is könyörgök, amikor nem érzem Isten közelségét. Akkor sem mondok le az Úrral való beszélgetés ajándékáról, amikor fáradt vagyok, vagy amikor csalódás ért, mert állhatatosan az Úrhoz ragaszkodom.

Hallottam egy édesanyáról, aki 25 éven keresztül minden este imádkozott a fia megtéréséért, aki egy elég keményszívű ember volt. Az édesanya meghalt anélkül, hogy látta volna imádságának meghallgatását. Halála után néhány évvel később a fia egy temetésen lelkileg összetört, és az Úr megszólította őt, új életet adott neki. Amikor később bizonyosságot tett arról, hogy hívő lett, azt mondta: „Tudom, hogy édesanyám könnyei és imádságai közrejátszottak.” Mert az is előfordulhat, Testvérek, hogy az állhatatosan elmondott imádságaink túlélnek minket. Később hallgatja meg őket az Úr.

Az állhatatosság azonban olyan dolog, amiről könnyebb beszélni, mint azt gyakorolni. Pál apostol is gyakran felszólít minket leveleiben erre, de miért? Azért, mert ez nem megy olyan könnyen, és nem megy magunktól. Sok minden akadályozhat minket ebben. Néhány ilyen okot szeretnék most megnézni, hátha ezek tisztázása segít nekünk a tisztánlátásban és a küzdelmeinkben való továbblépésben.

Az első ilyen akadály az állhatatosságban a folyamatos rohanásunk és szétszórtságunk lehet. Korunk embere állandó zajban él. Telefonok csö-

rögnök, üzenetek érkeznek, hírekkel és feladatokkal bombáznak minket. Olyan, mintha a szívünk állandóan csak rezegne. Sokakat hallottam már úgy panaszkodni, amikor az imádságról folyt a beszélgetés, hogy nincs rá időm. De amikor megkérdezték az illetőt, hogy „Hány órát töltöttél telefonozással aznap?“, válasz helyett csak lesütötte a szemét. Mert gyakran az a helyzet, hogy nem az idő hiányzik, és nem az imádsághoz szükséges csendet nem tudjuk megteremteni magunk körül, hanem csak az elhatározás nincs meg a szívünkben. Az imádság kimondatlanul is háttérbe szorul az életünkben. Nem tartozik a tervezett dolgok közé, ezért a teendőink végére kerül, és ezért gyakran nem fér bele a maradék időnkbe. De hadd fogalmazzak így: az imádság időt kér, és elsőbbséget is. De úgy is fogalmazhatnánk: Isten időt és elsőbbséget kér a naptáradban, a napirendedben. Jó lenne ezt átgondolnunk.

Azután az is akadályozhat minket a könyörgésben, ha valami miatt elcsüggedünk. Már többektől hallottam: „Imádkoztam, de nem változott semmi.” „Kértem, de nem kaptam.” „Mi értelme?” Ismerősek lehetnek ezek a gondolatok, úgy gondolom, hogy mindannyiunkat megkísértenek. Mit feleljünk ezekre? Mit válaszol Isten a csüggedésünkre? Azt, hogy Ő reményteljes életet és jövőt adott nekünk Krisztusban. A csüggedés ellenszereként a reménységet ragyogtatja fel Isten számunkra. Az igevers eleje is erre emlékeztet minket Pál: *„a reménységben örvendezők; a háborúságban tűrők; a könyörgésben állhatatosak... legyetek”*. A reménység ott van elől. Van reménységünk. Egyszer egy gazda aszályos időszakban minden nap megöntözte a földjét. Hetekig azonban a föld fekete maradt, és nem látszódott az öntözés eredménye. A szomszédja ki is nevette: „Hiába locsolod, nincs abban ott semmi!” A gazda csak ennyit mondott: „Tudom, hogy a gyökér ott a föld alatt már növekszik.” És igaza volt: eljött az a nap, amikor kibújtak az első hajtások a föld alól. Az imádság is sokszor hasonlít ehhez: láthatatlanul az Úr felhasználja őket, láthatatlanul végzi a munkáját. Mert Isten nem mindig azonnal válaszol, de sohasem közömbös kéréseinkkel kapcsolatban, és mindig törődik azzal, amit mondunk. Erről jó, ha nem feledkezünk el, amikor elcsüggedünk.

Aztán egy következő akadály lehet imádságainknak az újból és újból elkövetett bűn, amelyek terhelik lelkiismeretünket. Ha rendezetlen az életünk, nehezebben imádkozunk. Olyan ez, mint amikor egy gyermek összetör valamit, és kerüli az édesapja tekintetét, a vele való beszélgetést pedig még inkább! Mi is gyakran azért kerüljük mennyei Atyánkat, mert szégyelljük magunkat. De az evangéliumnak pont, hogy itt kellene felragyognia számunkra: mert nem azért imádkozhatunk, mert méltók lennénk arra, hanem mert Krisztus lehetővé tette a számunkra, ahogy a zsolnártárban énekeltük is. Ha bűneink szerint bánnál velünk, kicsoda állhatna

meg Előtted? Senki. De Krisztus azért jött el, hogy mi Isten színe elé állhassunk. Az imádság nem egyfajta jutalom a jóknak, hanem menedék a bűnösöknek. Ha elestél, és bűnt követtél el, nem Isten elől kell menekülnöd, hanem inkább Hozzá kell menned! Hozzá kell folyamodnod bocsánatért és szabadításért.

Végül, de nem utolsó sorban a hitetlenség is akadályozhat minket az imádságban. Mert bár lehet, hogy sokszor imádkozunk, mert ez így szokás a gyülekezetben, így szokás a gyülekezeti csoportban vagy egy családban, de néha legbelül azt gondoljuk: igazából úgysem számít. Az imádság nem hoz semmiféle változást az életemben. De gondoljunk végig: ha valóban hisszük, hogy a mindenható, mindeneket irányító, fenntartó Isten meghallgat minket, akkor hogyan lehetne mellékes dolog az imádság, hogyan lehetne olyan, ami nem számít? Olvastam egy gyülekezetről, amelynek tagjai évekig alig imádkoztak. Aztán egy lelkipásztor azt kérdezte tőlük: „Testvérek, ha Isten ma este megadná mindazt, amit tegnap kértetek, mennyi minden változna meg az életetekben?” Amikor ezt a kérdést feltette a lelkész, csend lett, mindenki elszégyellte magát, mivel nem hitték, nem remélték, és nem is várták, hogy Isten meghallgassa őket. Sokszor van ez így, Testvérek, hogy az imádságaink mutatják meg, hogy mennyire számolunk Istennel és az Ő munkáival.

Ezekkel az akadályokkal (és még sok más egyébbel) küzdenünk kell, és nem behódolnunk nekik, hagyva, hogy legyőzzenek minket. Újból és újból engedjük Isten Lelkének felszólítására, hogy „*a könyörgésben állhatatosak... legyenek*”. Határozzuk el magunkban, és kötelezzük el magunkat, hogy imádkozni fogunk. Ezért röviden néhány indokot is nézzünk meg, hogy miért is törekedjünk az állhatatosságra, mintegy bátorításul, hogy mennyi áldása van a könyörgésnek, az állhatatos imádságnak.

Először is azért törekedjünk erre, mert miközben ezt tesszük, Isten csodálatos erejét tapasztalhatjuk meg. Sokan félreértik az állhatatosság lényegét. Úgy gondolják, hogy nekem kell erősnek, kitartónak, elkötelezettnek lennem, de mivel ezekhez nem látok magamban erőt, ezért feladom. De mindez tévedés. Ne higgyük, hogy Istennek van szüksége a mi kitartásunkra, a bennünk lévő erőre! Nem! Az állhatatosságért való küzdelemben pont az ellenkezőjét tapasztalja meg a hívő ember. Azt, hogy Isten hűsége tart meg engem, és tesz állhatatossá. Mert az állhatatosság nem arról szól, hogy mi erősek vagyunk, hanem hogy Isten az. Minden erőtlenségem közepette is Ő megőriz.

Pál apostol részben erről ír a 2Kor 12,9-ben. Egy betegség gyötörte az apostolt, amiért kitartóan, háromszor is könyörgött, hogy múljon el. Azt hitte, hogy ha visszaáll testi egészsége, ereje, az majd dicsőíti Istent. Isten válaszolt neki, azonban nem az történt, amit az apostol várt, mert Isten

válasza más volt. Azt mondta: „*Elég neked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet*” – mondja Pál – „*dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozék én bennem*”. Pál megtanulta, hogy nem neki, és nem önmagában kell erősnek lennie, hanem Istenben kell megerősödni. Így az ő erőtlenségén keresztül meglátszódhat Isten megtartó, megőrző ereje. Így van ez az állhatatossággal is: Isten ereje, hűsége és szeretete tart meg minket. Az imádságban is. Tehát először is az Ő hűsége miatt törekedjünk az állhatatosságra, hogy az Ő ereje látszódjon meg rajtunk keresztül.

Továbbá azért is törekedjünk állhatatosan imádkozni, mert az Úr gyakran az imádság által formál minket. Sok más eszköze is van erre, az imádság az egyik ilyen. Sokszor ugyanis nem a körülmények változnak meg először, hanem a szívünk. Egy asszony évekig imádkozott nehéz természetű férjéért. És egy nap rájött: a férje nem lett másabb, nem változott egyáltalán meg, de ő maga – miközben folyamatosan imádkozott érte – egyre türelmesebb, békésebb, szeretetteljesebb lett iránta. Isten nem a férfit formálta át, hanem az asszonyt. Az állhatatos imádság által Isten képes formálni bennünket. Tudjuk jól, hogy Neki ez célja, hogy Krisztushoz hasonlóvá változtasson bennünket. Különösen igaz ez, ha arra gondolunk, hogy mennyi szükség van a világban, amiért könyöröghetünk. Mert ha valaki nem imádkozik állhatatosan, azzal kimondatlanul is azt állítja, hogy nincs miért. De valóban nem látjuk a körülöttünk lévő rengeteg nagy szükségletet, amiért könyörögjünk? Nem túlzok, amikor azt mondom, hogy körülöttünk emberek ezrei, akikkel találkozunk (valakiket jobban ismerve, valakiket csak futólagosan), tartanak a pokol és a kárhozat felé. Krisztus azért jött, hogy megmentsen minket. Főpapi imádságában értünk is könyörgött, értünk is küzdött. Imádságainkban mi hányszor gondolunk mások szükségleteire vagy akár csak üdvösségére? Testvérek, addig nem fogjuk tudni, mi az állhatatos imádság, amíg nem tudjuk, hogy az életünk folyamatos háború. Az imádkozás egyik legnagyobb akadálya, hogy sokunk számára az élet túlságosan rutinszerűen sima. A harctér messze van tőlünk, és a békés, elégedett kis buborékvilágunkban minden rendben van. Bárcsak Isten megnyitná a szemünket, hogy lássuk és érezzük a körülöttünk lévő szükségleteket és az imádság hatalmas lehetőségét.

Végül pedig azért törekedjünk az állhatatos imádságra, mert Krisztus maga is így imádkozott, ezt a példát adta élénk. Az evangéliumokban számtalan alkalommal olvasunk arról, hogy elvonult egy-egy éjszakára, hogy azt imádkozva töltse. A Gecsemáné kertjében is háromszor könyörgött, ugyanazokkal a szavakkal, de háromszor. Még legnagyobb fájdalmai közepette, a kereszten is könyörgött az Atyához. És akkor még nem beszéltünk arról, hogy most is – az ige szerint – szüntelen közbenjár értünk.

Most is végzi az értünk való közbenjárást. Ha Isten Fia, a mi megváltó Urunk így imádkozott és imádkozik, akkor hogyan gondolhatnánk, hogy nekünk nincs szükségünk erre? Mindezek tehát ösztönözzenek minket arra, hogy törekedjünk állhatatosan imádkozni.

Már csak egy kérdésre van időnk, ez pedig az, hogy hogyan könyörgjünk állhatatosan? Mi segíthet minket ebben? Nem akarok üdvözítő módszert adni, nem hiszem, hogy létezik ilyen, egyedül Isten Szentlelke képes bennünket így formálni, de néhány gyakorlati tanácsot hadd fogalmazzak meg, amelyek többeknek segítséget jelenthet imaéletük megváltozásában. Nem biztos, hogy segít, de lehet. Mert bár mindannyian nagyon különbözőek vagyunk, más a napirendünk, a családi állapotunk, az életünk különböző szakaszaiban, időszekeiben vagyunk, és a napjaink különböző követelményeket támasztanak velünk szemben, ezért nincs sablon, amit mindannyiunkra rá lehet húzni. Különböző szinten állunk a lelki érettségben is, de egy közös van mindannyiunkban: az, hogy Isten Szentlelke mindannyiunkat előbbre tud vinni az imádság gyakorlásában. Ő képes ebben megváltoztatni mindannyiunkat. Hogyan vezethet minket ebben? Sokféleképpen. Egy-két konkrétumot hadd említsek meg.

Először is például úgy, hogy a Bibliában különféle mintákat ad nekünk az imádsághoz. Találkozunk szabadon elmondott könyörgésekkel, amikor az emberből minden tervezés, tudatos átgondolás, sorrend nélkül ömlenek a szavak; és vannak kötött, leírt, szépen felépített imádságok, amelyeket akár istentiszteletek során, akár egyéni csendesség alkalmával olvasnak fel és mondanak el a hívők. Sokak számára csak a szabadon mondott imádság jelenti az igazi imádságot, pedig a leírttal sincs semmi probléma. Gondoljunk bele az úri imádságba, a miatyánkba. Igaz, mind a kettőnek (a szabadon elmondottnak és a kötött, leírt imádságnak is) megvannak a kísértései, amelyekre jól tesszük, ha figyelünk, és kerüljük őket. Mert előfordulhat, hogy ha valaki csak szabadon imádkozik, akkor idővel sekélyes lesz a mondandója: vagy csak a napját sorolja fel Isten előtt, vagy csak a kéréseit, de nem jut el az ige mélységéig, vagy az ígéreteket nem ragadja meg. Ha viszont valaki csak tudatosan átgondolt, előre leírt imádságokat mond, akkor az kísérti meg, hogy mechanikusan mondja azokat el úgy, hogy lehet, hogy közben oda se figyel a szavak jelentésére, és gondolatai már másfele kalandoznak. Kísértése bármelyiknek lehet, de szeretném hangsúlyozni, hogy mindkét imádkozási mód fontos. Nem vagy-vagy alapon kell rájuk gondolnunk, hanem mindkettőt követendőnek tartanunk. A szabadon mondott imádságok alkalmával – ahogyan a zsoltárban énekeltük – kiönthetjük szívünket Istennek: „Tehozzád teljes szívből kiáltok”. A szabadon mondott imádságnál néha pont azzal, hogy mondataink nem mindig függenek össze egymással, fejezhetjük ki aktuális lelkiállá-

potunkat, feldúltságunkat vagy elkeseredettségünket. Nincs ezzel semmi probléma, nem nyelvtantanárok vagyunk, hogy a nyelvtani helyességet ellenőrizzük az imádságban. Az Úr az összefüggéstelen szavakat is, amelyek néha csak úgy kijönnek belőlünk, ugyanúgy megérti. Az ilyen szabadon elmondott imádságok nélkül kétséges, hogy egyáltalán van-e valódi kapcsolatunk Krisztussal. Mert gondoljuk végig: el tudunk képzelni egy olyan házasságot vagy barátságot, ahol minden kommunikáció könyvekből felolvasott vagy csak memorizált szövegekből áll? Ez rendkívül mesterséges lenne! A szabad imádság őszinte beszélgetés Istennel.

Másrészt viszont ne gondoljuk azt, hogy csak a szabad imádság lehet mély lelki tartalmú. Igenis segítségül hívhatunk bizonyos eszközöket ahhoz, hogy összeszedettebb, átgondoltabb vagy akár biblikusabb legyen egy könyörgésünk. Mire gondolok? Néhány példát hadd említsek.

Például nyugodtan megtanulhatunk bibliai igeverseket abból a célból, hogy később imádságaink során idézzük őket, ezekkel fejezzük ki a kéréseinket és érzéseinket. Krisztus is a 22. zsoltárból idézett a kereszten. Nemcsak a miatyánkot imádkozhatjuk így el, hanem ahogyan a hívő nép a történelem folyamán mindig is tette: akár a zsoltárokat is. Ezeket is meg lehet tanulni. Lehet, hogy jobban kifejezik a bennem lévő érzést, mint hogyha én magam próbálnám megfogalmazni. Vagy kéréseinket is megfogalmazhatjuk az ígére gondolván. Például: „Segíts, Uram, nekem, a feleségemnek, a gyermekeimnek, a gyülekezeti testvéreimnek, hogy teljes szívből, teljes lelkemből és teljes erőmből szeresselek téged.” Bibliai idézet, de lehet mégis egy őszinte vágy kifejezése és egy őszinte kérés. Vagy imádkozzunk a Biblia ígéreteivel: „Uram, mivel Tiéd a hatalom mennyen és a földön, ezért kérlek, add, hogy minden szolgálatot végző érezze ennek az ígéretnek az édességét, hogy velünk leszel a világ végezetéig.” Nyissuk ki a Bibliánkat, és ragadjuk meg a benne lévő ígéreteket, vonatkoztassuk magunkra a benne lévő parancsolatokat, és imádkozzunk bűnbánattal, dicsérettel, hálaadással vagy kéréssel. Ezeket mind-mind tanulhatjuk Isten ígéből.

A Bibliában található imádságok mellett az is segíthet minket a könyörgésben, ha időnként végig gondoljuk, hogy mit is szeretnénk mondani az Úrnak. Testvérek, bűn az, ha valaki az igazgatóval, a munkáltatóval való beszélgetése előtt végig gondolja a mondanivalóját? Dehogyan is! Ezt valaki el is várja tőle, hogy ne felkészületlenül menjen. Vagy ha bár egyikünk királyi meghallgatásra mehetne, akkor nem gondolnánk át, hogy mégis mi az, amit mondanánk? Bűn az, ha ezt megtesszük Istennel, ha időnként előre átgondoljuk, mit is akarunk imádkozni? Úgy gondolom, nem. Lehet, hogy mesterkéltnek tűnhet valaki számára, de mégis segíthet imádkozni, ha például felírjuk azokat az embereket, akikért könyö-

rögni akarunk, hogy ne felejtjük el. Emberek vagyunk, könnyen elfelejtünk dolgokat. A feledékenység nem minden esetben bűn, és bátran megelőzhetjük akár egy ilyen lista készítésével. Vannak, akik naplót vezetnek, amikben leírják a megbánni való bűneiket vagy azokat a dolgokat, amikért hálát adhatnak az Úrnak, vagy felsorolják azokat az embereket, akikért rendszeresen imádkozni akarnak. Bűn ilyen naplót írni? Én úgy gondolom, nem. Egy egyszerű emberi gyarlóságot, a feledékenységet próbálja az ember leküzdeni ezzel. Ezek a listák lehetnek a fejünkben is, nem muszáj leírni őket, ha meg bírjuk őket jegyezni, csak átgondoljuk előtte. De ha az segítség, akkor akár írjuk is le. Ne féljünk, Testvérek, ilyeneket használni.

Egy harmadik segítség lehet számunkra, ha bizonyos mintákat követünk imádságaink során. Például az úri imádság felépítését követjük: imádkozunk az Úr szent nevéért; az Ő akarataért, hogy az legyen meg; aztán rátérhetünk a saját kérésünkre meg a másokért való közbenjárásra; bizonyoságtételre; rábízunk magunkat az Úrra; és aztán az Urat dicsőíthetjük. Vagy egy elterjedt nézet szerint imádságaink során egy bizonyos sorrendet használhatunk. Isten dicsőítésével és hálaadással kezdjük, aztán bűnvallással folytatjuk, meg kérésekkel, majd másokért való közbenjárással, végül pedig ráhagyatkozunk Istenre, és Istent dicsőítve zárjuk a könyörgést. Nem üdvösség kérdése, Testvérek, hogy ezeket a mintákat szó szerint követjük-e vagy sem, de segíthetnek nekünk az elmélyült könyörgésben. Vigyázzunk azonban, hogy ne váljanak bálványainkká. Nem csak az az imádság, amit ilyen sorrendben mondunk el. A bűnös vámszedő könyörgése a templomban figyelmeztet minket erre, hogy néha egy mondat is elég. Vannak alkalmak, amikor az emberben csak az egyik rész válik hangsúlyossá az imádságban: valamikor csak hálát akar adni az Úrnak; vagy Őt akarja dicsőíteni; vagy éppen egy bűnt megvallani. Az is imádság, ha csak az egyik rész van meg. Nem az a lényeg, hogy mindenáron ragaszkodjunk egy ilyen mintához, hanem hogy segítsenek ezek a könyörgéseinkben. Abban is kitalálhatunk magunknak egy mintát, hogy kikért imádkozunk. Először a szűk családunkért, aztán a lelki családunkért, aztán azokért, akikkel naponként együtt dolgozunk, vagyunk, találkozunk, aztán lehet a gyülekezet vezetőségéért, a presbitériumért, szolgálóiért, lehet misszionáriusokért, egyházunkért, népünkért, népünk vezetőiért. Lehet készíteni ilyen listákat, végig gondolni kikért könyörgünk. Ezek nem bűnös dolgok, hanem segítenek legyőzni a mi gyarló feledékenységünket.

Végezetül hadd mondjam el, Testvérek, hogy nem azért beszélek ezekről a módszerekről, mert valóban ezek jelentenék az imádság lényegét, hanem mert segítségünkre lehetnek az állhatatosságban, hogy folyamatosan, állhatatosan és kitartóan imádkozzunk. Kívánom, hogy Isten Szentlelke

mindannyiunkat vezessen ebben, egyen-egyenként segítsen átgondolni akár egy napunkat vagy időrendünket, hogy tudatosan odaszánt időnk legyen az imádkozásra, mint Dánielnek is volt, aki – valljuk be – elég elfoglalt ember volt a birodalom egyik vezetőjeként, és mégis naponta többször volt ideje imádkozni, mert betervezte. Adja az Úr, hogy mindezt reménységgel tegyük, hiszen mindig a mi kegyelmes Istenünkre nézhetünk, és Ővele beszélhetünk az imádság során. Kívánom, hogy az Úr formáljon egyen-egyenként is minket ebben.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, Úr Jézus Krisztus, azért, mert amikor életedet adtad oda értünk, azt azért is tetted, hogy a köztünk és mennyei Atyánk közötti nagy szakadékot áthidald, a falat lerombold, és bennünk a hitnek és bizalomnak magját elültesd és úgy neveld, hogy egyre inkább Őhöz ragaszkodjunk. Segíts, hogy ezt imádságaink is hadd fejezzék ki, hadd mutakozzon meg azokban is. Hadd lehessen az Őhöz való ragaszkodásunk olyan, mint amikor házastársunknak, legjobb barátunknak, testvérünknek beszámolunk mindenről, ami velünk történik. Hadd éljük meg ennek boldog valóságát, hogy Te velünk vagy szüntelen, mindig, minden körülmények között. Ezért segíts, Urunk, Veled is beszélni. Nem csak kérni, hanem hálát is adni, vagy éppen bocsánatot kérni, reménységünket Beléd vetni. Segíts, hogy imádkozásainkban is az Irántad való szeretetünket és Hozzád való ragaszkodásunkat hadd élhessük meg. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy Lelked által ebben is formálsz bennünket.

Kérünk, bocsáss meg nekünk minden mulasztást, minden olyan könyörgést, amely nem szívből és hitből fakadt, hanem rutinból, megszokásból, vagy éppen olyan imádságokért, amelyek meghallgatását nem is reméltük, nem is hittük, és nem is vártuk. Köszönjük, hogy ezekért is életedet adtad a golgotai kereszten. Kérünk, hogy add szabadításod örömét, szabadíts fel bennünket az állhatatos könyörgésre, amely Téged dicsőít, Rád tekint, ezért Benned bízunk és Téged magasztal.

Így kérünk egyen-egyenként segíts megvizsgálni önmagunkat, mi az, amiben változtatnunk lehetne és kellene is, és Lelked adja meg hozzá „mind az akarást, mind a véghezvitelt”.

Köszönjük, Urunk, a közös imádság lehetőségeit, amelyeket elkészítettél itt a gyülekezetben is. Köszönjük, hogyha egymás imádságai által is építesz, bátorítasz vagy intesz minket. Kérünk, segíts megbecsülnünk, és használnunk ezeket az alkalmakat. Könyörgünk, hogy ebben is hadd mutakozzék meg a Te erőd, hisz látod küzdelmeinket, látod erőtlenségeinket. Köszönjük, hogy az elég kegyelem ebben is Téged tud dicsőíteni az életünkön keresztül.

Eléd hozzuk testvéreinket, akik kórházi ágyon vagy otthoni betegágyon fekszenek. Kérünk, hogy hitben erősítsd őket elhordozni ezt az állapotot, hogy bár a lélek lehet erős, de a test erőtlén. Kérjük, hogy Te legyél az ő erejük, megtartójuk, adj kegyelmed szerint gyógyulást nekik.

Imádkozunk a lelkileg megterheltekért. Te, aki képes vagy megtartani és hordozni minket, segíts, hogy minden gondunkat Rád vessük, hiszen Neked gondod van ránk.

Könyörgünk azokért a szeretteinkért, akik még nem ismerhetnek Téged, akik még nem gyermekeid, kérünk, Te, a minden irgalom és könyörület Istene, adj nekik új szívet, adj nekik élő hitet.

Eléd hozzuk gyülekezetünket, minden alkalmát, szolgálóit. Könyörgünk, hogy Te vezess bennünket Lelked és ígéd által, és Te áldd meg alkalmainkat. Add, hogy Te dicsőíttessél meg azokon.

Könyörgünk magyar népünkért. Látod nyomorúságos voltát és helyzetét, kérünk, adj ébredést, Hozzád térést, adj minél több gyermekednek bátorságot az evangéliumról szólni, életeket menteni, Hozzád hívni, és ezáltal is Téged dicsőíteni.

Könyörgünk egyházunk és népünk vezetőiért, Szentlelked vezesse őket döntéseikben. Imádkozunk az európai helyzetért, kárpátaljai testvéreinkért és mindenkiért, aki háborútól szenved. Te vess véget ezeknek a borzalmaknak, Te, a békesség fejedelme, teremts békét, kérünk.

Eléd hozzuk fiataljainkat, akik felvételre készülnek, szóbelire is, kérünk, hogy majd vezesd őket, és adj Beléd vetett reménységet, hogy Te tudod, hogy hol akarod látni őket.

Egyen-egyenként is kérünk, legyél családjunkkal, gyülekezetünkkel, add, Urunk, hogy minden nap a Te nyájad tagjaiként figyeljünk a Te szavadra. Lelked nyissa meg fülünket, hogy meghallhassuk a Te szavadat, és kövessünk Téged. Köszönjük Neked, hogy előttünk jársz, köszönjük, hogy megtartó kegyelmed mindenre elég. Kérünk, add, hogy előbbre jutva a megszentelődésben is, egyre inkább Neked tudjunk szolgálni a legapróbb dolgokkal is. Akár együnk, akár igyunk, akármit cselekedjünk is, mindent a Te dicsőségedre segíts tennünk. Add, Urunk, hogy ebben legyen részünkről elszántság, tudatosság, vágy, akarat, és mindenekelőtt Lelked munkája és Benned való hit. Így maradj velünk ígéreted szerint minden napon, munkáld bennünk azt, ami Téged áld és magasztal. Köszönjük Neked kegyelmedet, irgalmat.

Legyen áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

157 Zsolt 34 szöveg: Sztárai M., Komjáti, 1574 | dallam: Debrecen, 1778

1. Min-den-ko-ron ál-dom az én U - ra - mat,
Ki - től vá-rom én min-den ol - tal - ma - mat.
Ben-ne ve-tem min-den bi - zo - dal - ma - mat;
Min-den-ko-ron di-csé-rem mint U - ra - mat.

2. Igen vigad és örvendez én lelkem,
Az Istennek segedelmét hogy kérem,
Nyomorultak meghallják, azt örvendem,
Vigadjanak Istenben, arra intem.
3. Én, mikoron Istenhez kiáltottam,
Kegyelmesen tőle meghallgattattam,
Őáltala hamar megszabadultam,
Háborúságimban is megtartattam.
5. Segítségül azért Istent hívjátok,
Ő jóvoltát kóstoljátok, lássátok!
Igen nagy, jó, azt bizonynyal tudjátok:
Benne bízó emberek mind boldogok.